El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi

On Noiembrie 21, 2013

Fii dispus să adaugi un plus de valoare stimei de sine în încercarea a te compara cu ceilalți, acceptând faptul că a ta conștiință este produsul unei subiectivități fără nici un fel de legătură cu obiectivitatea materială.

Michelangelo. A iubit dintotdeauna lupta și sarcina de a-și pune toate forțele în joc. Pentru a crea, trebuie o gândire solitară, și ideea de luptă continuă. Rezumând acestea, trebuie să evidențiem, în primul rând, că Michelangelo a fost destinat să joace un rol singular în arta, nu numai a timpului său dar și a multor veacuri viitoare. De origine modestă, s-a purtat ca un om simplu și i-a plăcut compania oamenilor din popor. Cu cei avuți și aflați la putere era demn și nu se sfia să-i sfideze, fiind conștient de valoarea sa.

Nu era sociabil decât cu oamenii umili pe care îi aprecia și respecta. Nu a avut prieteni și nici discipoli. Introvertit, bântuit de fantasme, trăia o tragedie internă, nelăsând să străbată frământările care-l chinuiau. Nu a avut viață de familie. Singura femeie din viața lui - Vittoria Colonna - a constituit un episod fugitiv, curmat de timpuriu. S-a vorbit și mai ales s-a insinuat mult pe seama relațiilor sale cu femeile. Munca îl absorbea în prea mare măsură, încât "ardea" și nu mai avea nicio disponibilitate pentru sine. A fost un titan, predestinat a trăi pentru artă, sacrificându-se pe sine. Orice gând urât la adresa sa este un sacrilegiu.

Privit astfel, Michelangelo nu mai constituie o enigmă. El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi.

În altă carte, filosofia artei (Schelling) stau scrise aceste cuvinte ale lui Platon, două lucruri pe care filozofii amatori de sistem și încrezători în mitul rațiunii le treceau cu vederea: *"Spiritul ajuns în condiție trupească este bolnav, tulbure, neînstare de gândire pură. Pesemne că pe lângă facultatea rațională, există și una a delirului, a entuziasmului, a nebuniei."*

Leadership: Rezultatul muncii tale de creație marchează o conștientizare a propriei persoane și a tot ceea ce te înconjoară, luând în calcul strădania unei vieți care a trebuit să treacă de la culmile neprevăzute - în viața unui om normal?

Întotdeauna artistul își pune sufletul său, cu tot ce are bun în el, în ceea ce face cu chibzuință și cu ajutorul lui Dumnezeu, fără să se considere vreun învins al destinului. Şi atunci rolul său în destinul integral al creației se fundamentează și se implineste în Hristos. Dar în momentul în care sufletul său își caută o imagine măreață și se atașează de o imagine a efortului creativ care luptă cu niște greutăți care par greu de învins, practic artistul împărtășește starea sufletească a celui care a produs acea imagine, la fel cum își împărtășește viziunea asupra unui obiect care poate fi doar privit, dar niciodată atins.

E foarte important, în acest sens, să ne cultivăm ochiul cu care privirea se urmărește pe sine. Căci dacă artistul nu se agață de un obiect care nu se potrivește cu restul decorului său, și dacă imaginea de sine este oglindirea sa în propria conștiință, atunci privirea pe care el o îndreaptă către lumea din jur este o conștientizare a nuanțelor și multiplelor "fețe" ale unei vieți care se consumă printr-o poveste greu de trăit (dar pe care el urmărește avid să o scrie zilnic).

Artistul are această nevoie de a atrage atenția asupra creațiilor sale și se hrănește din plin cu această atenție, de aceea îi poate fi ușor rănit orgoliul atunci când cineva nu-i acordă atenția cuvenită. Există mai ales o atenție de tip religios, care ține de spațiul vizual al credinței, prin

care sufletul său încearcă să-i găsească o cale să înfrunte lumea care nu-l apreciază îndeajuns.

Leadership: Poți să fii mai permisiv cu tine însuți, luând în calcul o imagine a propriei tale fețe pe fundalul alteia?

Dar artistul devine și mai posomorât atunci când își dă seama de de diferența dintre salvarea lumii și distrugerea ei. El se înspăimântă atunci când își dă seama cât de insignifiant este la scara lumii, chiar dacă operele lui sunt grandioase, dar greu de înțeles de spiritele înapoiate, rutinate sau inadaptate la modernitate. Deci, s-ar spune că artistul are două fețe: una care îi displace, și alta care îl preamărește.

Deseori, viața artistului este un produs vizual care ține de sentimentul grandios al stimei de sine, așa cum este prezentat în tulburarea de personalitate narcisistă, putând fi cu siguranță compensatoriu și poate chiar deteriora relațiile personale. Şi, să nu uităm că în cazul artiștilor schimbările mici au un impact uriaș asupra stimei de sine.

În mod deosebit, trebuie făcută o distincție între imaginea de sine și imaginea atribuită lumii, și trebuie făcută o diferențiere între încrederea în valoarea de sine și toleranța în fața unor situații ostile conștiinței. Fiindcă aici este vorba de altceva, exact de acea intenție care stă în spatele diferitelor forme de imagine ale lumii interioare, ale existenței spirituale, și trebuie luată în calcul o imagine a propriei noastre fețe pe fundalul alteia.

Artistul total dedicat artei sale este, de multe ori, expresia concretizată a modului în care se vede o persoană sau se reprezintă pe sine prin prisma conștientizării unei drame profunde.

El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi. Asta se poate spune despre un artist care nu a fost capabil să analizeze diferențele dintre imaginea de sine și imaginea altora despre el însuși, și să identifice aspectele comune care i-ar putea crește echilibrul psihic și sentimentul valorii personale.

* Notă: Paul Ştefănescu - *Enigme și mistere din toate timpurile (vol.1)*

Source: https://neculaifantanaru.com/el-s-a-nascut-prea-devreme-pentru-contemporanii-sai.html